

BUITEN

30^E JAARGANG N^O. 37

ZATERDAG 12 SEPTEMBER 1936

DE PIAZZA DEI SIGNORI TE VICENZA

Rechts het Palazzo della Ragione, een oud Gotisch paleis, waaromheen een renaissance-basiliek gebouwd is. Daarachter de meer dan 80 m hoge Campanile, bekroond door een renaissance-koepel. Op den achtergrond de beide Venetiaansche zuilen, resp. bekroond door den leeuw van S. Marco en den H. Theodosius, een symbool van Venetiaansche oppermacht over Vicenza

Redactie: Mr. P. J. A. BOOT

INHOUD

DE PIAZZA DEI SIGNORI TE VICENZA (ILL.)	BLZ. 433
HET OORDEEL VAN PARIJS, DOOR LEONARD MERRICK	BLZ. 434—435
ALLES KOMT IN ORDE, DOOR M. B.-B.	BLZ. 435, 444
ZWERFTOCHTEN DOOR VLAANDEREN (GEÏLL.), DOOR L. SPRUIT (II)	BLZ. 436—438
DE WATERSNIP (GEÏLL.), DOOR R. J. DE STOPPELAAR	BLZ. 438—439
ONGEWONE PLANTEN (I. EUCHARIS AMAZONICA — II. STREPTANTHERA CUPREA), (GEÏLL.), DOOR L. SPRUIT	BLZ. 440—441
ZANDOOGJES EN BLAUWTJES (GEÏLL.), DOOR DR. G. BARENDRECHT	BLZ. 441—442
DE DAJAK EN ZIJN WAPENS (GEÏLL.), DOOR H. F. TILLEMA	442—444
ZOMER AAN „DE STOK” BIJ ROOSENDAAL (N.-BR.) (ILL.)	BLZ. 444

Men gelieve alle stukken voor Redactie en Administratie bestemd te zenden naar **Rokin 74—76, Amsterdam**. Bijdragen dienen vergezeld te gaan van postzegels voor eventuele terugzending.

Overneming van den inhoud, ook bij gedeelten is verboden.

Het oordeel van Parijs

DOOR LEONARD MERRICK

HET was een gedenkwaardige zomer, toen Robichon en Quinquart beiden Mademoiselle Brouette het hof maakten. Mademoiselle was een befaamde actrice; Robichon en Quinquart waren de komiekste van alle beroemde komieken; en alle drie behoorden zij tot het Théâtre Suprême.

Robichon was zulk een afgod van het publiek, dat dit al gierde voor hij nog een woord gezegd had en Quinquart was zoo immens populair, dat als hij zweeg de zaal zich slap lachte.

Afgescheiden van beroeps-rivaliteit waren de twee goede vrienden, ofschoon zij beiden dongen naar de hand derzelfde jongedame, en dit was ongetwijfeld te danken aan het feit dat deze laatste den robusten Robichon niet vriendelijker gezind was dan den schralen Quinquart — en omgekeerd. Zij flirtte met allebei en ten laatste, toen beiden haar tot onduidbaar wordens toe hadden gekweld met hun aanzoeken, beloofde zij in een booze bui met hèm te zullen trouwen, die de beste acteur van hen beiden was. Geen sterveling had dit kunnen uitmaken, maar Suzanne Brouette zei natuurlijk iets zóó tantaliseerends!

„Maar hoe kunnen we dat beslissen, Suzanne?” stamelde Robichon hulpeloos. „Wiens uitspraak aanvaard je?”

„Hoe is dat nu uit te maken?” vroeg Quinquart ontmoedig. „Wie zal rechter zijn?”

„Parijs zal rechter zijn,” besloot Suzanne. „Wij zijn de dienaren van het publiek — ik zal het woord van het publiek aanvaarden!”

De arme Quinquart ging heen en sloeg aan het peinzen. Zoo ook Robichon. En beiden waren het er over eens, dat het publiek hen beiden even edelmoedig behandelde, zoodat, indien zij op dit Pari(j)s-

oordeel moesten wachten, de zaak tot Sint Juttemis uitgesteld zou worden. Quinquart zag geen uitweg en Robichon al evenmin.

„Mon vieux”, zei de laatste, toen zij een keer voor hun stam-café zaten, „we moeten deze kwestie eens vriendschappelijk bespreken. Steek een sigaret op. Allebei zijn we acteurs, en we beschouwen natuurlijk onszelf als den beste. Dit wat het artistieke standpunt betreft. Maar we zijn er ons evengoed van bewust, dat we tot onzen laatsten snik met onze grappen kunnen doorgaan, zonder dat de suprematie van één onzer gebleken is. We kunnen onze hoop slechts vestigen op veelzijdigheid — de overwinnaar moet zich onderscheiden in een ernstige rol!” Hij keek den ander zelfvoldaan aan, want de zonderlinge Quinquart was een grappenmaker van nature.

„Best!” zei Quinquart. Tevreden zag hij naar zijn collega, want het was eenvoudig een onmogelijkheid je den dikken Robichon in een tragische rol voor te stellen.

„Ik zie maar één ding tegen het plan”, ging Robichon voort. „De directie zal ons nooit toestemming geven het te probeeren. Want zoo gaat ’t nu eenmaal: je slaagt in een zeker genre en je moet erin berusten dit je leven lang te spelen. Was mijn eerste succes geweest als de schurk in een melodrama, iedereen zou gedacht hebben dat ik uitsluitend competent was om niets dan de schurk in melodrama’s te spelen. Nu ben ik toevallig komiek en niemand zal aannemen dat ik tot niets anders in staat ben”.

„Precies ’t zelfde met mij!” viel Quinquart in. „Wel, wat stel je dan voor?”

Robichon dacht even na. „Aangezien we op het tooneel de kans niet zullen krijgen ons doel te bereiken, moeten we een andere gelegenheid zoeken”.

„Een privé-voorstelling? Goed, maar hoe kan Parijs dan rechter zijn?”

„Ja”, mompelde Robichon, „dat is een leelijk struikelblok”.

Somber nipten zij aan hun apéritifs. Vele hoofden keerden zich naar het tafeltje, waar zij zaten. „Daar heb je Quinquart en Robichon, onze komieken”, zeiden de voorbijgangers, weinig vermoedend hoe het gesteld was met de harten der verwekkers van lach-salvo’s.

„Wat te doen?” zuchtte Quinquart ten laatste. Robichon haalde met een frons de brede schouders op.

Beiden gingen te veel op in eigen gedachten, dan dat zij zagen hoe een der voorbijgangers, die hen aangezien had, besluiteloos bleef staan. Hij was een lange, forsche men, gekleed in een wat rossig zwart pak. Hij scheen moed te vatten, trad op hen toe en zei:

„Pardon, messieurs, maar ik herkende u en zou gaarne uw professioneelen raad inwinnen. Ik kan u daarvoor een bescheiden honorarium betalen. Wilt u me toestaan mij nader te verklaren?”

„Monsieur”, antwoordde Robichon, „wij zijn druk bezig met onze nieuwe rollen. Later zullen we u met genoeg eens te woord staan.”

„Dat is jammer”, zei de vreemde, „want mijn tijd dringt. Ik ben ook aan het denken over mijn nieuwe rol — de eerste sprekende die ik ooit vervuld heb, al ga ik ook al twintig jaar mee”.

„Wat? Bent u twintig jaar lang figurant geweest?” zei Quinquart.

„Nee, meneer”, antwoordde de vreemde grimmig. „Ik was beul en nu ga ik lezingen houden over de verschrikkingen van den post, waaruit ik ontslag genomen heb”.

De beide komieken keken hem met open monden aan. Over het zonnige terras scheen de zwarte schaduw van de guillotine gevallen te zijn.

„Ik ben Jacques Roux”, ging de man voort. „Mijn eerste lezing houd ik de volgende week te Appeville-sur-Bois, en ik heb wat men noemt plankenkoorts. Ik, die vroeger nooit zenuwen kende! Is 't niet eigenaardig? Als ik repeteer en me op het podium voorstel, ben ik heelemaal armen en beenen en weet niet wat ik ermee doen moet. En nu kwam ik op 't idee dat u me misschien enkele wenken kon geven, hoe ik me houden moest. Eén les zou denkelijk al genoeg zijn”.

„Ga zitten”, zei Robichon. „Waarom hebt u uw betrekking laten varen?”

„Omdat de waarheid in mij ontwaakte”, antwoordde Roux. „Ik stem niet langer in met de doodstraf — dat is een misdaad, die afgeschaft moest worden”.

„Gewetensscrupules, hè?”

„Zoo is 't”.

„Prachtig!” zei Robichon. „Wat een dramatiek zou in zoo'n lezing kunnen liggen! En waaruit moet die bestaan?”

„De geschiedenis van mijn leven — mijn jeugd, mijn armoede, mijn ervaringen als beul, en mijn berouw”.

„Prachtig!” zei Robichon weer. „De schimmen van uw slachtoffers vervolgen u zelfs tot op het podium. Uw stem laat u in den steek, uw oogen puilen van afgrijzen uit hun kassen. U snakt naar genade — en uw verbeelding ziet uw uitgestrekte handen vol bloed. Uw gehoor rilt, vrouwen vallen in zwijm, krachtige mannen zitten ademloos van emotie”. Plotseling viel zijn groote vuist met een harden slag op de tafel en de kleine Quinquart viel bijna van zijn stoel, want hij voorvoelde een inspiratie van zijn mededinger. „Luister!” riep Robichon uit, „kent men u te Appeville-sur-Bois?”

„Mijn naam, ja”.

„Nee, ik bedoel uw persoon. Hebt u er kennissen?”

„Nee, dat niet. Waarom?”

„Dus niemand zal u daar herkennen?”

„Heel onwaarschijnlijk in die plaats”.

„Hoeveel denkt u ermee te verdienen?”

„'t Is maar een kleine zaal, en de plaatsen zijn goedkoop. Misschien duizend francs”.

„En u bent nerveus en zou uw eerste lezing willen uitstellen?”

„Eigenlijk wel, om u de waarheid te zeggen. Maar nog eens: waarom vraagt u dat?”

„Dat zal ik u zeggen: Ik bied u tweeduizend francs om uw plaats te vervullen”.

„Monsieur!”

„Afgesproken?”

„Ik begriep u niet”.

„Ik wil eens een ernstige rol spelen. U kunt den volgenden dag zeggen dat u den trein gemist hebt — dat u ziek was; er zijn wel een dozijn excuses te bedenken; u wist niet dat ik u verving — de

heele verantwoordelijkheid draag ik. Wat zegt u daarvan?”

„Het is dubbel zooveel waard”, weifelde de man.

„Geen sprake van! De heele pers zal 't over mijn optreden hebben — dat ik, Robichon, een lezing hield als Jacques Roux en de menschen kippenvel bezorgde.”

„In orde, monsieur!” zei Roux.

Quinquart had 't te kwaad! Hoe zou hij Robichon nog kunnen eclipsieren, indien deze zijn rol speelde in overeenstemming met de genialiteit van het idee!

Robichon was één en al opwindning! Als hij bij deze proef alles op alles zette en het effect was, zooals hij zich dat voorvoelde, dan was hij niet bang, dat Quinquart hem zou kunnen verbeteren. Trotsch fluisterde hij dien avond in den schouwburg Suzanne zijn idee toe, en zij antwoordde hem van plan te zijn de lezing bij te wonen „om de grap te zien”. Ook Quinquart beloofde van de partij te zullen zijn. — En Robichon ging zich voor zijn lezing voorbereiden.

De geschiedenis is niet zeker omtrent het punt, of Suzanne zich verheugde bij het vooruitzicht dat Robichon haar zou winnen; sommige kroniekschrijvers echter beweren, dat zij dien tijd meer en meer werk was gaan maken van Quinquart.

En alle drie gingen zij naar Appeville-sur-Bois.

(Slot volgt)

Alles komt in orde

ENZAAM lag de boulevard, rechts een hooge steenen muur, links groote bazaltblokken, paaltjes en de zee, grijsblauw en kalm, iets nevelig aan den horizon. Een paar kotters trokken er op uit en krijschend vlogen de meeuwen af en aan. Lexie draaide even haar rug naar den wind toe en trok haar jas, die losgewaaid was, warmer om zich heen. Kil was het nog, en vochtig. Dan liep ze weer stevig door, genietend van de ruimte en het buitenzijn. Af en toe verscheen er om een hoek van den muur een silhouet, die zich dan dichtbij ontpopte tot een mensch en weer verdween achter een volgenden hoek. ☼ Op eens zag ze vlak voor zich uit een donkere vlek, die zich hobbend, vrij vlug, voortbewoog. Tot groote consternatie van dit gevalletje holde ze erheen, en zag zeven of acht kleine diertjes, zwart met geel dons, die zich angstig piepend op malle kleppootjes voortbewogen langs den muur. Af en toe deed zich in de vlucht een hindernis voor in den vorm van een tak of een prop papier, of een gat tusschen twee steenen. Minstens vier van het stelletje maakten dan een buiteling, maar ze werkten zich weer overeind en haastten zich om de handiger broertjes en zusjes in te halen. Lachend bleef Lexie staan, om ze op adem te laten komen. „Ze krijgen er wat van”, dacht ze. Maar dat de achtervolging ophield, was nog geen reden om het nu rustiger aan te doen. Radeloos renden de diertjes voort, en toen Lexie dan ook maar weer doorliep en op gelijke hoogte met het troepje was gekomen, maakten ze alle zeven als op commando rechtsomkeert en waggelden weer terug in de richting vanwaar ze gekomen waren.

(Slot op bladz. 444)

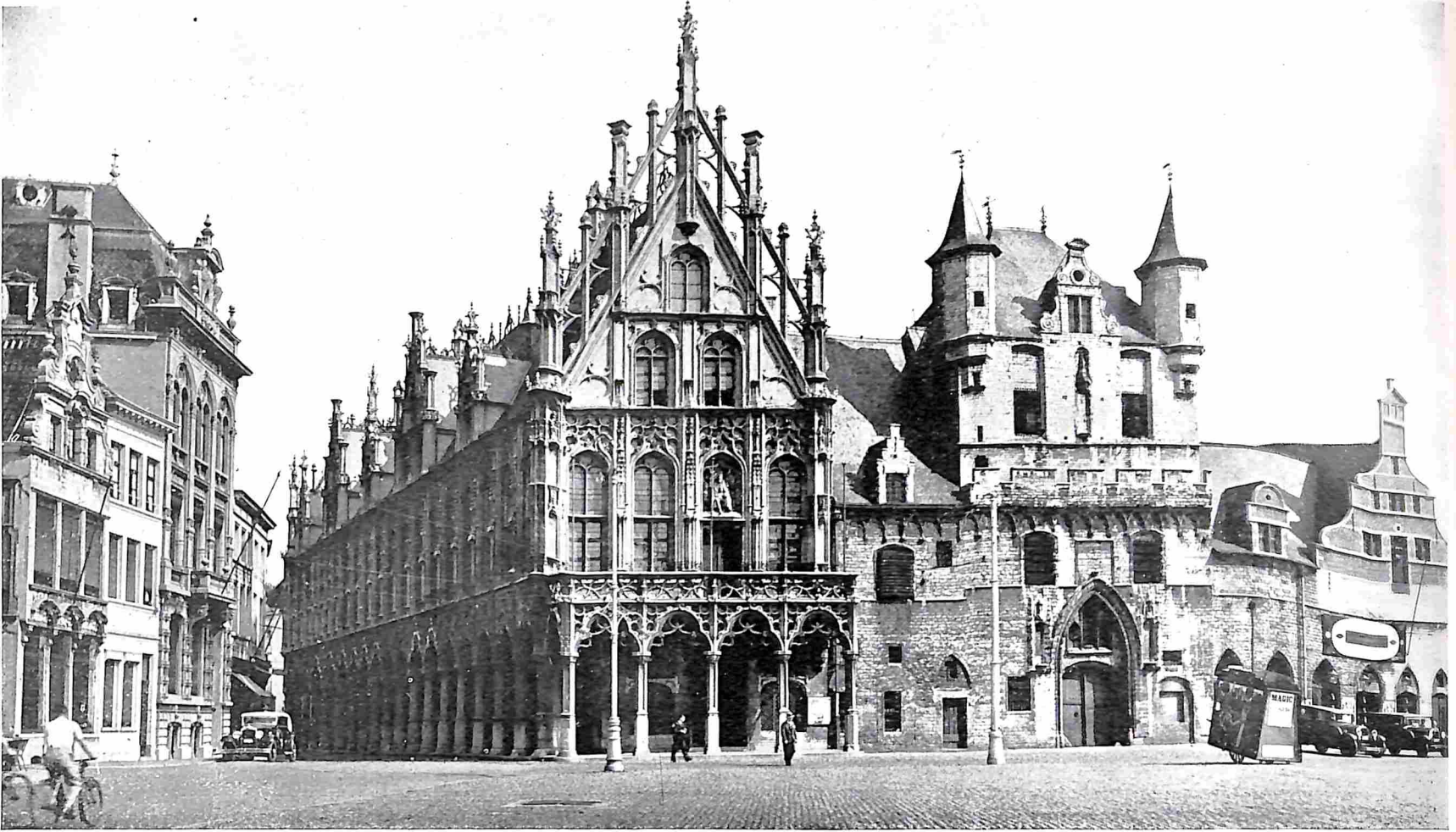

Foto Ed. Schindeler, Herstal, België

HET STADHUIS EN DE HALLEN TE MECHELEN

ZWERFTOCHTEN DOOR VLAANDEREN

DOOR L. SPRUIT (II)

NA het vriendelijke, bij alle bedrijvigheid toch rustige Lier is Mechelen een gonzende bijenkorf. Mechelen is de torenstad, het oude religieuze middelpunt van de Nederlanden. Tientallen klokken gonzen en beieren om twaalf uur het Angelus over de stad. Boven alles uit steekt de St. Rombout, de 97 meter hoge toren der kathedraal, door Keldermans gebouwd. Een geknotte reus; een wonderlijke legende wil, dat de Hollanders in 1570 de spits sloopten om met de steenen de vesting Willemstad te bouwen! Wie beneden aan den toren staat, duizelt als hij omhoog ziet langs den ontzaglijken, zwart-verweerden bouw. De mooiste toren van het land, ongetwijfeld, ook al om het beroemde carillon; van de 46 klokken zijn er 31 door onzen Hemony gegoten. De St. Romboutskathedraal met het wereldbekende koor staat vooraan in de lange rij van kerken, die de metropool Mechelen rijk is: de barokke St. Pieter, het Begijnhofskerkje en O. L. Vrouwe van Hanswijck; over de Dijle de O. L. Vrouw waar Rubens' Wonderbare Vischvangst hangt; de bijna dorpsch-intieme, afgelegen St. Jan met Ruben's Aanbidding der Drie Koningen; de St. Kathelijn en nog zoovele anderen. Maar Rombout beheerscht het stadsbeeld en rijst telkens weer op aan het einde van een straatje. — Behalve de kerkenstad is Mechelen de oude rijke koopstad. Gildehuizen als het Zalmhuis aan de Dijle getuigen van vroegere glorie. Als zetel van den aartsbisschop bewaart Mechelen de herinnering aan den grooten kardinaal Mercier, die in St. Rombout begraven ligt, maar dan zijn er nog die tientallen wereldlijke gebouwen, die van het groote verleden spreken: op de Markt het 16de eeuwse Gotische

Stadhuis, met de open galerij, het vroegere Paleis van den Grooten Raad, en de Hallen: het archief waar Mechelen's stadsregisters bewaard worden, een onafgebroken rij sinds 1311, het oude Hof van Oranje-Nassau. Dan de paleizen van Margaretha van Oostenrijk en Margaretha van York, het Schuttershuis, het Koralehuis, waar Beethovens Mechelsche grootvader muzieklessen kreeg, het zwartig-bruine houten Duivelshuis en daarnaast het roomblanke Paradijshuis. En dan zijn er ontelbare geestige doorkijkjes op oude pleintejs, smalle straatjes met een fijn torentje op den achtergrond, en van den Dijle-oever het gezicht op de ronde koepel der Lievevrouwekerk boven wat daakjes uit. De namen van Willem de Zwijger en Lodewijk XV zijn met Mechelen verbonden, het is een stad geweest van geestelijke en ook wereldlijke machthebbers, een stad van tapijtkunst, van handel en vertier. De Brusselsche poort, deel van de oude versterkingen uit de 13de eeuw, staat tegenwoordig eenzaam in een plantsoen middenin de stad; die is sinds lang uit haar omwallingen gegroeid. Hier in het levende, drukke Mechelen voelen we den harteklop van Vlaanderen en duidend-en-een herinneringen binden er Noord en Zuid. — Van Mechelen naar Leuven, Brabant in. Een cultureel centrum is Leuven, in de 12de eeuw de hoofdstad van het hertogdom. Haar universiteit werd in de 15de eeuw gesticht en behoorde geen eeuw later tot de beste van Europa. De lakennijverheid maakte Leuven rijk. Nu is het niet zoozeer de koopstad als de universiteitsstad Leuven; al is het Leuvensch bier beroemd en struikelt men er over de biertonnen, die vaak heelemaal alleen de hellende straatjes komen af-

rollen en zonder sein tegen de beenen der voorbijgangers botsen. Leuven is de stad van Dirk Bouts. Zegt u vooral niet Thierry Boets; het was een Nederlander en zelfs een uit Haarlem, die in Leuven een school stichtte. In de Gotische St. Pieter vindt ge o.a. zijn Laatste Avondmaal, met die wondermooie apostelkoppen. Daar is ook het steenen tabernakel van den bouwmeester van het stadhuis, en daar is tenslotte het kapelletje van O. L. Vrouw Zetel der Wijsheid, dat tegen de examens bestormd wordt door studenten, die niet al te best gewerkt hebben Leuven's stadhuis is een kanten sprookje, misschien wat ál te blank nu het kort geleden schoongemaakt is. Matth. Layens bouwde het tusschen 1448 en 1463. — Dan is er het Klein Begijnhof, de St. Geertrui met haar carillon, de St. Jacob, de St. Michiel (17de eeuw) en tenslotte de herbouwde Universiteitsbibliotheek, die gelukkig weer een toren met een klokkenspel rijk is. Want wat is een Nederlandsche stad zonder carillon? — En als besluit beklimmen we den hoogsten heuvel van de stad en bezoeken de Benedictijner abdij Keizersberg, die staat op de plaats waar ééns de jonge Karel V verbleef met zijn Noord-Nederlandschen leermeester Adr. Boyens, de latere Adriaan VI, eerste en eenige Hollandsche Paus. — Het voormalig kasteel van de hertogen van Brabant ligt dus op een heuvel, versterkt door hooge grijze muren, waar hier en daar een oud eiken poortje in is. De weg gaat er spiraalgewijs omheen in de richting van de wijzers der klok: bij een bestorming stelde de vijand zoo de ombeschermden rechterzijde bloot aan de beschietingen uit het kasteel.

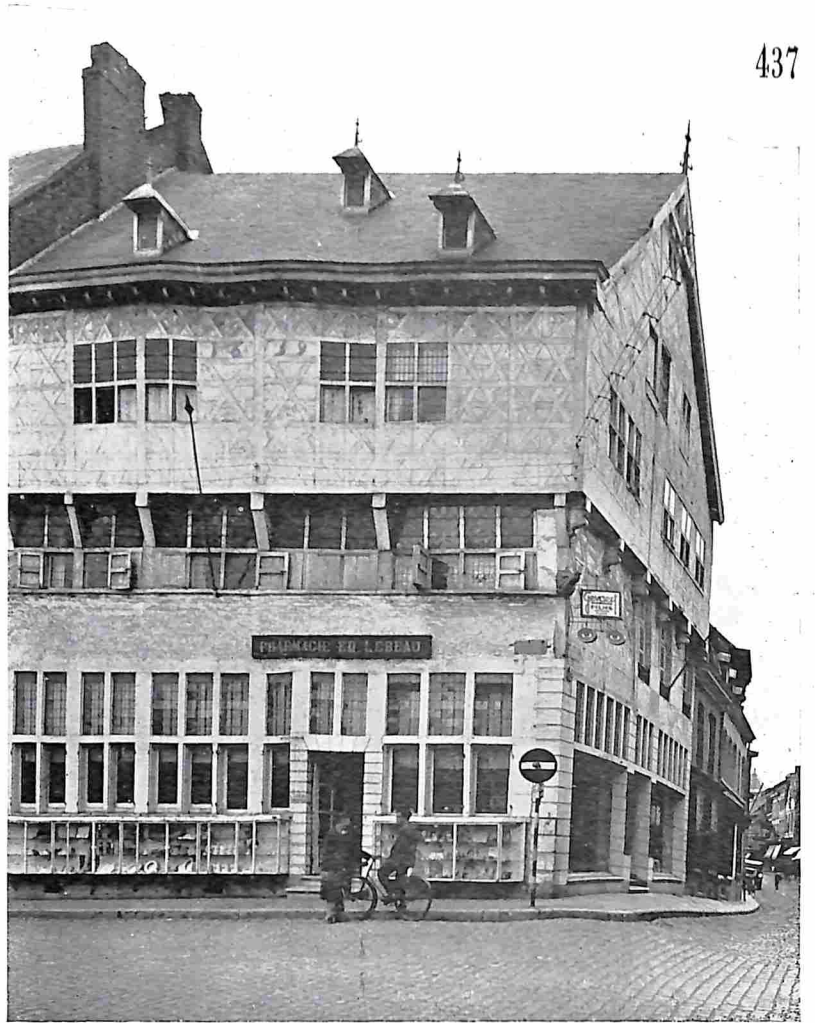

Foto Ed. Schindeler, Herstal, België

HUIS UIT 1639 TE HASSELT

Onder een poort door komen we op het plein der abdij. Daar is nog een oude put van den vroegeren burcht. Wondermooi is het uitzicht over de heuvelende stad en diep Brabant in. Aan den horizon kleurt bosch, we zien het blonde koren op het golvende land staan en spitse torentjes hier en daar in de verte opsteken. ☞ Brabant is een mooi land en de Kempen zijn wel het allermooiste. En daarom is het onbegrijpelijk dat geen Hollander deze streek kent. Een geluk in ieder geval voor wie van rustig genieten houdt Het Hageland met 't oude Scherpenheuvel, Diest, Hasselt, Aerschot en niet te vergeten Averbode, dat is het Kempenland. — Ernest Claes doet het leven in zijn boeken, speciaal het Hageland waar hij geboren werd, Sichein, Scherpenheuvel en Averbode. Het Hageland is de parel van de Kempen, met de zware bosschen, de golvende korenvelden, de hei en de akkers, de breede zandbanen en overal die zoele, naar dennen geurende wind. Midden tusschen de glooiende velden steekt de groene kop van Scherpenheuvel omhoog: een eeuwenoud bedevaartsoord, hóe oud laat zich niet zeggen, want al wordt eerst in 1602 de stichting van een kapel vermeld, de roep van het miraculeuze Maria-beeld, dat zich hier bevindt, is al van veel ouderen datum. De landvoogden Albert en Isabella hebben Scherpenheuvel gemaakt tot wat het nu is: zij vervingen de houten kapel door een steenen kerk, die een verkleinde uitgaaf der St. Pieter had moeten worden, de basiliek die er nóg staat. Met een ster-vormige gracht en muur omgaven zij den heuvel en kwamen jaarlijks te voet op beevaart, met hun heele gevolg van Diest uit, een uur door de smalle paadjes langs de korenvelden. De versterkingen zijn gesloopt, maar Scherpenheuvel, als Montaigu bij de Walen bekend, heeft niets van zijn charme

Foto Ed. Schindeler, Herstal, België

DE ST. ROMBOUTSKERK, TE MECHELEN. GEZIEN VAN DE COLONNADE VAN HET STADHUIS

DE WATERSNIP

DOOR R. J. DE STOPPELAAR

EEN mooie lentemorgen achter in Maart. Het gras

van den polder twinkelt en flikkert in de rijzende zon. De lammeren spelen krijgertje. Kievitdoffers buitelen roepend over 't nieuwe gras en de zich uittrekkende madelieven. Hoog en helder staat de hemel boven 't zich ontgevend land. Dan klinkt opeens een mekkerend geluid in snelle opeenvolging der tonen. Het kan even doen denken aan een geitje, maar het komt uit de lucht, hoog uit de lucht en wordt voortgebracht door een vogel, een bewoner van de drassige weiden, de natte duinpannen en de oevers der heidemeertjes: de watersnip, een mooi geteekend dier. De bovenkant, rug en vleugels zijn donkerbruin met lichtere vlekken en dwarsbanden. Over den rug loopen in de lengte vier gelige strepen, terwijl een gelijk gekleurde

verloren. Uren ver golven de velden, door bosschen begrensd; als met den noen de zware klok van Scherpenheuvel het Angelus luidt, dan galmt het wijd over het land en de torentjes die als wachters rondom aan den horizon staan, kleppen den Engelengroet terug. In de schemerige kerk staat boven het oude zilveren altaar het miraculeuze beeldje en buiten zitten de oude kaarsen-verkoopsters, de „keersenkatten”, weggedoken in haar zwarte kappen. Een wijde rust ligt over het Hageland, over Scherpenheuvel en ook over Averbode, roemrijke oude abdij, een cultuurcentrum van oudsher, waar nóg de Norbertijnen hun leven van studie en contemplatie leiden. En dan is er Diest, deels-ontmantelde vestingstad, waar het allermooiste Begijnhof is van heel het land en de St. Sulpitius aan de Markt zijn machtigen, nooit voltooiden westgevel opsteekt. Het oude Hasselt, en Aerschot met het ruim en blank Begijnhof,

Foto Ed. Schindeler, Herstal, België

HET STADHUIS TE HASSELT

waar de weg middendoor loopt, zijn van die touristlooze plaatsjes, waar het leven van 't eigen volk voor het grijpen ligt. En tenslotte is er St. Truiden met het pit-tige stad-huis, een echt-Nederlandsche renaissancebouw, de inwendig zoo mooie Minnebroederskerk, de elegante resten der voormalige abdij en haar bewogen geschiedenis: een rij p l u n d e-

Foto Ed. Schindeler, Herstal, België

IN DE KEMPEN

ringen van de Noormannen in 882 en 891 tot en met de Franschen in 1794, een totale verwoesting in 1568 door den Prins van Oranje en tenslotte, o wonderlijke herinnering, nog een inneming door de Hollanders bij den Tiendaagschen Veldtocht.

(Slot volgt)

streep over de kruin gaat en boven het oog is. De borst en buik zijn wit. ☞ Op dien fijnen morgen is

het snippen-mannetje bezig aan zijn baltsvlucht voor het in het gras verbor-gen wijfje. In wijden boog zwiert hij om in snelle vlucht, spreidt dan de wiken stil uit, ontplooit den staart waaiervormig, laat zich vallen en dan hoort ge dat bletterend ge-

luid. Lang is het voor de ornithologen een vraagstuk geweest, hoe dat mekkeren werd voortgebracht, doch nu weet men, dat de oorzaak ligt in het doorstromen van de lucht door de buitenste staartpennen. Wanneer de vogel dit aanhangsel als een waaier heeft opgevouwen, komen de beide buiten-

ste staartpennen vrij te staan en bij den snellen val geraken ze in trilling. ☼ Als hij zich één of tweemaal heeft laten vallen, zigzagt hij dikwijls weer omhoog en het baltsspel begint van voren af aan. Hoffmann vertelt in zijn boekje „Führer durch un-

sere Vogelwelt" van een baltsvlucht, die één en twintig minuten aanhield en waarbij hij het geblaat honderd vier en vijftig maal hoorde. De boeren zeggen: wanneer de snippen mekkeren komt er Noordenwind, vandaar dan ook zijn volksnaam weerlamke. ☼ Maar tenslotte zoekt hij de aarde weer op en laat even voor het neerkomen voor zijn liefste een zachten lokroep hooren: doek! doek! doek! waarop zij antwoordt met: bedje! bedje! bedje! wat misschien beduidt, dat ze nog lekker in haar bedje ligt tus-

schen de dorre vegetatie aan den slootkant. En daarom schiet hij maar weer snel omhoog, spiraalt al hooger en hooger, tot hij nauwelijks meer te zien is, om weer

hinnikend tot zijn vrouwtje af te dalen, die hem met een vriendelijk „boedjer"! „boedjer"! ontvangt. ☼ De snip is een schemering-dier. Met zijn langen, rechten snavel bewerkt hij de drassige modderkanten der slooten à jour op zoek naar allerhande klein gedierte. Overdag staat hij gewoonlijk te slapen. Wordt hij gestoord, dan „tsèkt" hij weg in snelle, dwarrelende zig-zag vlucht, doch keert gewoonlijk in een

wijden boog terug naar de plaats vanwaar hij opvloog, vouwt de wicken samen en valt als een steen neer om verder te dutten. ☼ Een nauw omschreven broedtijd kent hij niet. Snippeneieren kunt ge al in Maart vinden en ook nog wel in Augustus. In een met dorre grassprietjes gevoerd kuiltje

worden de vier met donkere vlekken geteekende eieren gelegd, waaruit na een kleine drie weken de jonge snipjes zich naar buiten wurmen. Een jong watersnipje is een prachtig diertje, gemaakt van donker roodbruin fluweel, pluche, of satijn met even

aangegeven blanke lengtestreepjes op den rug en blanke stippen op het kopje. Wondermooi kan zoo'n stelletje van vier van die zijdeachtige diertjes in hun kuiltje zitten, als een van de vele wonderen van het voorjaar.

☼ Van zijn familieleden, die in ons land voorkomen: de houtsnip, de poel-snip en het veel kleinere bokje, is de eerste alleen een zeldzame broedvogel in het Oosten van Nederland. Maar alle, ook onze watersnip, behoorren tot de jachtdieren en culinaire experts verzekeren, dat van deze de her-

senen het lekkerst zijn. ☼ Tot laat in het najaar, ja, tot in den winter ketsen snippen voor u op uit de rietwallen, maar als ijs en sneeuw het azen

gaan belemmeren, als de natuur zoo stilaan „op slot" komt, dan gaan ook deze steltloopers heen naar gastvrijer oorden, terwijl enkele blijven overwinteren op plaatsen waar het water niet bevriest, aan beekjes en dellen om in lentemaand naar de oude aasplaatsen weer te keeren en te mekkeren boven de eerste lammeren en de uitstoelende dotterbloemen.

KARLBÜCHER, een bekend eco-

noom, bracht op een zijner colleges ter sprake, dat er in Amerika veel meer mannen waren dan vrouwen en zei schertsend: „Ik kan den dames dus aanbevelen te emigreeren!" Een toehoorder verliet hierop beleedigd de collegezaal, waarop Bücher haar nariet: „Kom, jongedame, zóó'n haast heeft het nu ook weer niet!"

BROEDENDE WATERSNIP

WATERSNIP OP ZOEK NAAR VOEDSEL

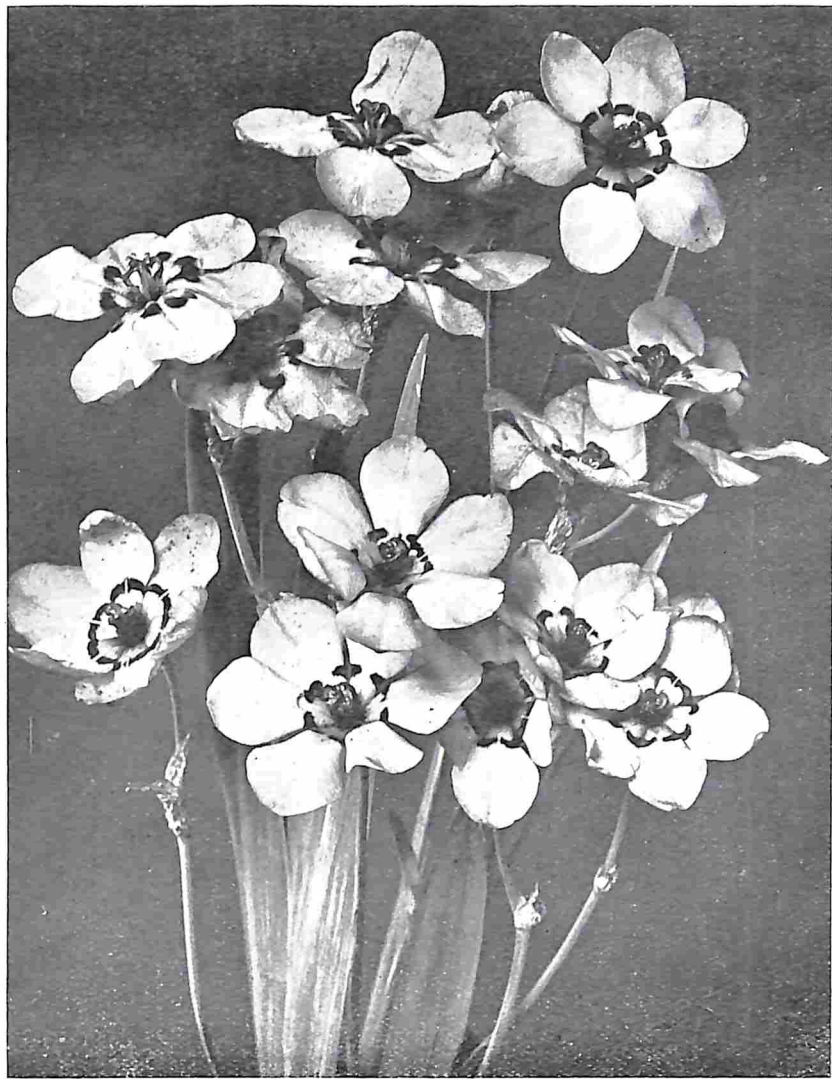

Foto van Tubergen

STREPTANTHERA CUPREA

Ongewone planten

I. EUCHARIS AMAZONICA

DOOR L. SPRUIT

PRACHTIG voor de warm-vochtige kas is de hierbij afgebeelde *Eucharis amazonica*, die (zooals de naam al aangeeft) uit tropische streken afkomstig is. Om precies te zijn: uit de Columbiaansche provincie Choco. ☼ Het is een Amaryllidaceae, die dus een bloemstengel maakt opzij van het hart. Die stengel wordt ongeveer drie decimeter hoog en draagt de zes of zeven groote, eenigszins stephanotis-achtig-geurende, wasachtig-witte bloemen. De meeldraden zijn met de getande middenkroon vergroeid en springen als zes lange punten uit den rand; in hun verlengde loopen zes groene strepen over het wit van de kroon. De bloem heeft iets zeer bijzonders, en door vorm en door den zwaren tropischen geur. Geen wonder, dat ze de laatste jaren in fijn bloemwerk toepassing is gaan vinden. De bloei valt in Juli. ☼ *Eucharis* is dus iets voor de warme kas. 's Winters is de temperatuur 65—70 gr., 's zomers wel 80 gr. Fahrenheit. Men houdt haar dan onder halfschaduw, maar 's winters zooveel mogelijk in de zon. Veel water is noodig, dit wordt echter in den herfst wat minder. De bollen zijn niet zoo groot en staan het best — om wat volte te krijgen bij den bloei — bij drie bijeen in een geraniumpot, die goed gedraineerd moet zijn. De beste grond is twee deelen oude kleiachtige graszodengrond op één deel oude verteerde mest en scherp rivierzand en houtskoolbrokjes. De bollen, die niet ieder jaar verpot mogen worden, pot men daarom stevig op. Ze worden dan ingegraven in de diepe middenkisting van de warme kas, met voortdurende bodemwarmte, en wel zoo, dat er nog een 8 cm turfmolm boven

komt. Warmte en vocht blijven zodoende ook boven de bollen. In een dergelijke tropische, warm-vochtige atmosfeer gedijen de wonderlijke planten uitstekend en wanneer ze in Juli bloeien, wekken ze algemeene bewondering. Want er zijn tenslotte maar heel weinig menschen, die dit prachtige exotische bolgewas kennen.

II. STREPTANTHERA CUPREA

WE mogen bij de weinig-geziene planten zeker *Streptanthera cuprea* niet vergeten. Het is een van de mooie dingen, die de Kaapkolonie voortbrengt — en dat zijn er heel wat! Enkele botanische tuinen hebben het plantje misschien al vroeger gekend, maar eerst in de laatste jaren is het onder het bereik van de liefhebbers gekomen. De seizoenen in de Kaap zijn net andersom als bij ons, zoodat er veel tijd en moeite aan ten koste is gelegd, *Streptanthera* te acclimatiseeren en toen dat eenmaal door een van onze groote kweekers was gebeurd, verscheen dit knolgewasje op de lijst der kostelijke Kaapsche bol- en knolgewassen. ☼ De knollen kunnen desnoods in den vollen grond geplant worden; beter en veiliger is het echter, ze in den kouden bak in potten te houden. Bij planten in den vollen grond moeten we wachten tot November, omdat anders de knollen uitloopen en het loof afvriest. 's Winters moeten we zeer dik dekken, net als dat gebeurt met *Ixia*, *Sparaxis* e.dgl. In potten planten we in October. De knolletjes zijn kleiner dan van een *Crocus* en zilver-glanzend. Na den bloei moet het loof eerst afsterven en dan worden ze opge-

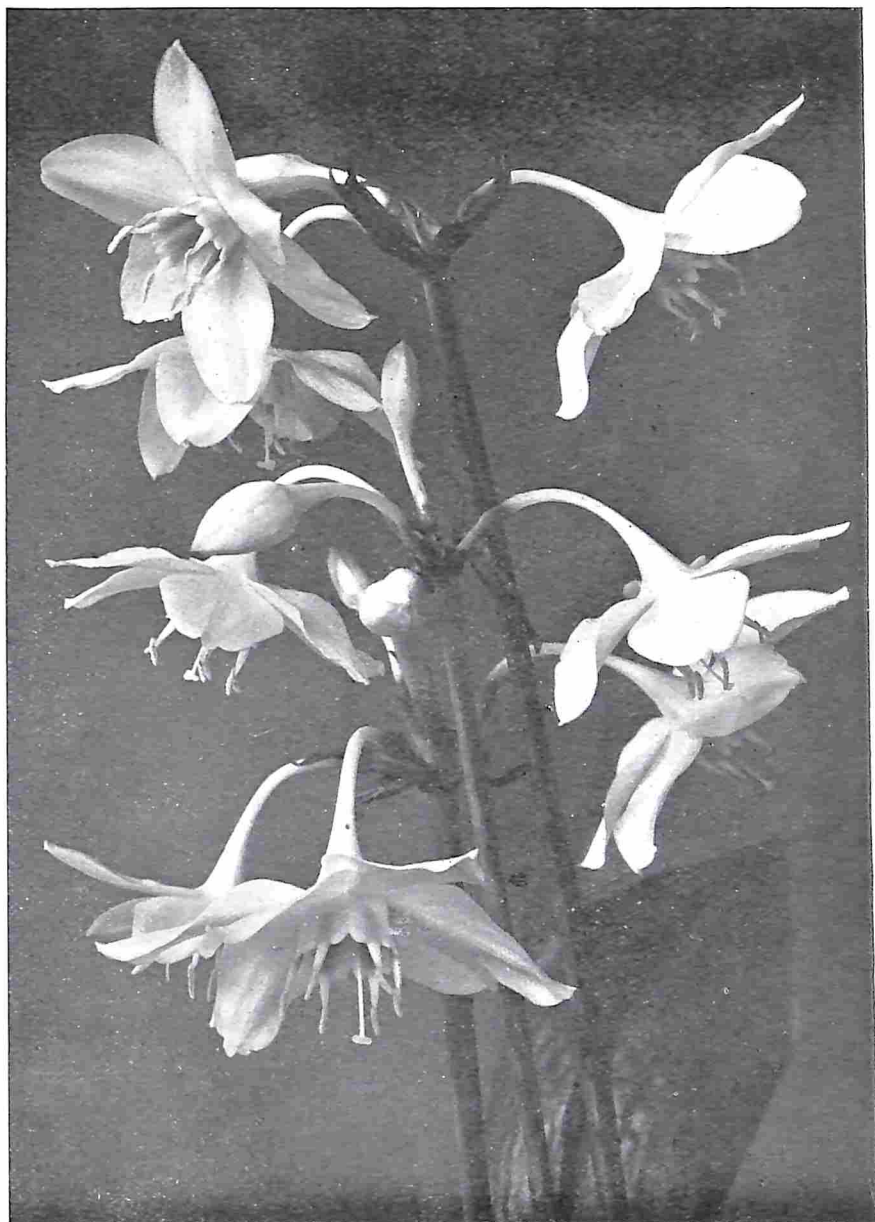

Foto van Tubergen

EUCHARIS AMAZONICA

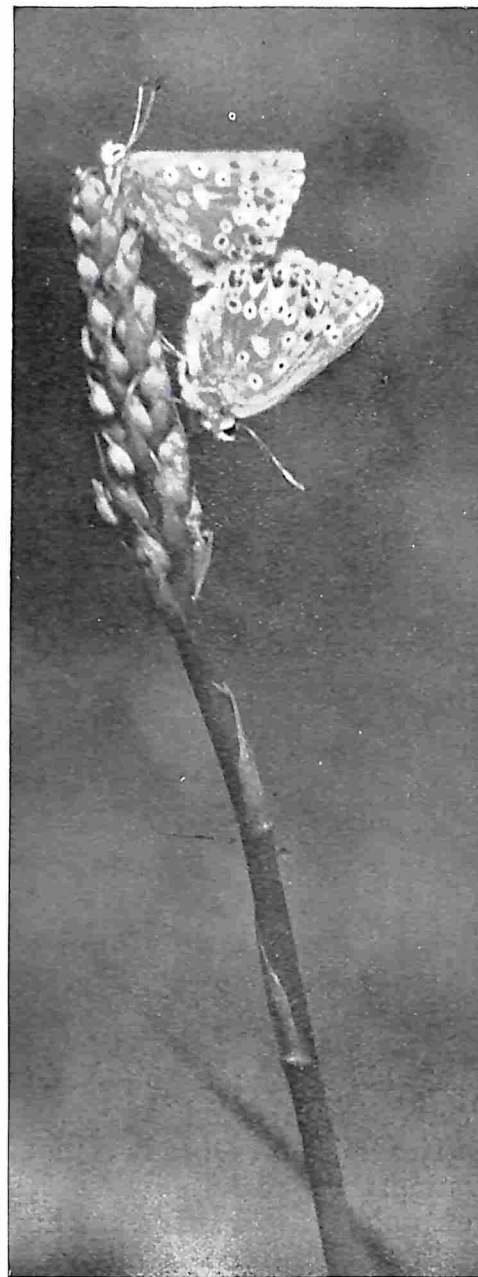
nomen en droog tot den planttijd bewaard. ☼ De bloemen van *Streptanthera cuprea* zijn openstaand komvormig, ruim 3 cm in doorsnee en staan aan 15—20 cm hooge, vertakte stengels. De kleur is warm oranje-terracotta met drie donkere vlekken om het hart. De naam *Streptanthera* wil zeggen: „met gedraaide meeldraden” en inderdaad zitten die als een spiraal om den stamper gedraaid. Er bestaan allerlei schakeeringen van rood, terracotta, oranje. Ook het hartje kan soms een helder geel middendeel vertoonen. ☼ Het plantje vraagt veel zon; de bloemen staan dan te gloeien in haar heerlijk-warme kleuren als kleine vlammen en wie ze eenmaal zó zag, zal niet rusten eer hij ook zelf dit ongewone plantje in tuin of bak heeft.

Zandoogjesenblauwtjes

DOOR DR. G. BARENDRECHT

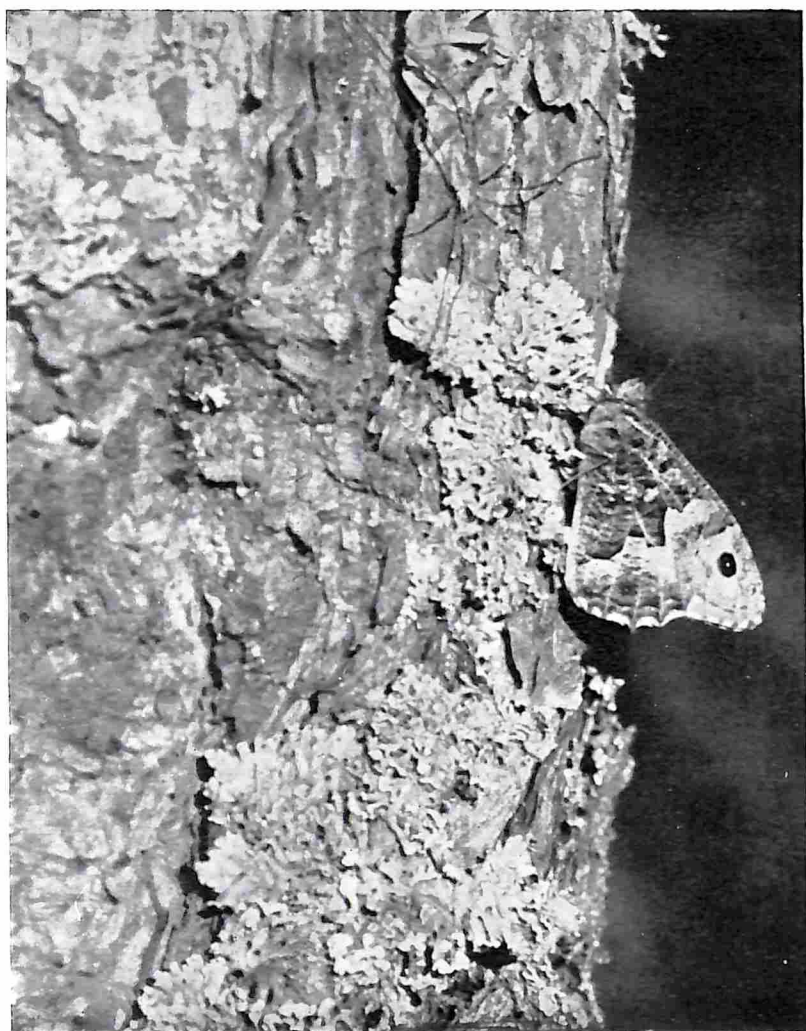
WIJ hebben er vroeger al eens op gewezen, dat van alle vlinders de schoenlappers en de witjes de populairste zijn. De witjes hebben dat ongetwijfeld aan hun talrijkheid te danken en de schoenlappers aan hun bonte kleuren. ☼ Toch bestaat op onze meeste wandelingen het meerendeel der aangetroffen vlinders niet uit schoenlappers of witjes. Wie in de zomermaanden b.v. de duinen intrekt, zal daarvan heel weinig te zien krijgen, maar des te meer van een klein, okergeel vlindertje, een diertje met niet meer dan \pm 3 cm vleugelspanning en één onduidelijke zwarte oogvlek op den voorvleugel. De onderkant is ten deele meer grijs en de oogvlek is daar veel duidelijker en heeft een lichte stip in het midden, terwijl ook de buitenste ring wit is. Dat kleine vlindertje is onze allergewoonste dagvlinder en

luistert naar den naam hooibeestje, waarschijnlijk omdat de rups op gras leeft. Dat hooibeestje is den heelen zomer door overal waar gras groeit in grooten getale te vinden, want het kan wel drie generaties achter elkaar vormen. ☼ Dit vlindertje is het kleinste lid van de familie der zandoogjes, zijn alle veel grooter, dat zijn al flinke vlinders van 4—5 cm. In ons land zijn verschillende soorten, die over drie geslachten verdeeld zijn, heel gewoon en hoewel ze onderling groote verschillen vertoonen is de gemeenschappelijke habitus toch weer zoo duidelijk, dat ge geen oogenblik behoeft te bewijfelen of uw vlinder een

BLAUWTJES

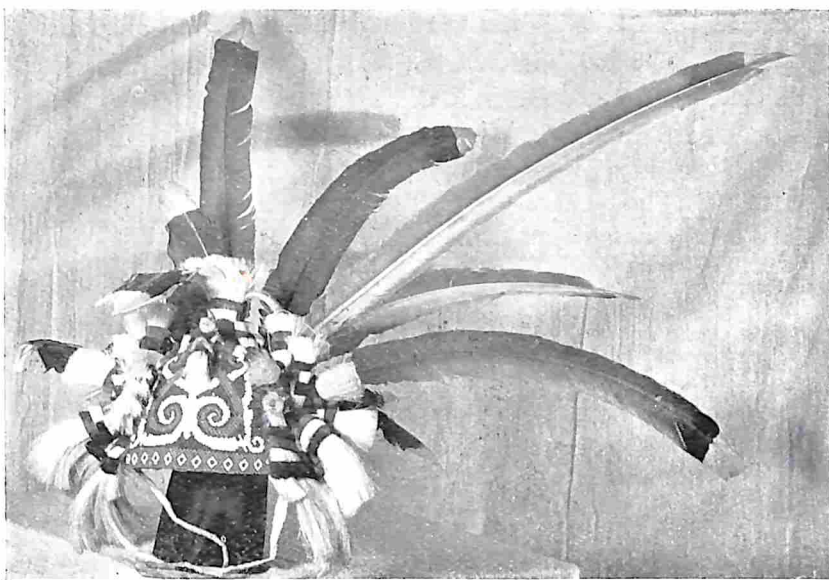
zandoog is of niet. Het zijn allemaal bruine of grijsbruine, soms heel donkere vlinders en alle hebben ze, zoowel onder als boven op de voorvleugels en sommige ook op de achtervleugels, de typische wit gekernde, zwarte oogvlekken, waarvan er op de foto een zeer goed is te zien. Enkele soorten zijn voor het overige zeer effen gekleurd, terwijl andere versierd zijn met okergele vlekken. De onderkant van de vleugels is bij de meeste soorten nogal duidelijk gemarmerd, ook dat is op de foto te zien. ☼ Een anatomische bijzonderheid, die allen zandoogen in meerdere of mindere mate eigen is, is de opgeblazenheid van het basale deel van enkele vleugeladeren. In de vleugels van alle insecten loopen immers van die holle steunribben, welke aderen genoemd worden, hoewel zij, tenminste bij het volwassen insect, geen bloed meer voeren. Wel ligt er meestal een trachee (adembuis) in. Welnu, bij de zandoogen zijn enkele van de grootste overlangsche aderen vlak bij den vleugelwortel opgezwollen tot een vrij groote blaas. En in die blaas vinden we precies dezelfde orgaantjes, die bij een sprinkhaan in het gehoororgaan voorkomen en waarvan we hier dus ook zouden kunnen aannemen, dat zij dienen voor de waarneming van luchttrillingen. Sommigen veronderstellen echter, dat zij meer de spanningsveranderingen in den vleugel zelf percipieeren; zekerheid hebben we daar dus nog niet over. ☼ Net als de schoenlappers gebruiken de zandoogen slechts vier van hun zes pooten voor

ZANDOOGJE

Foto's uit K. O. Bartels: „Belauschtes Leben”. Uitg. H. Bermühler Verlag, Berlin

het oorspronkelijke doel, terwijl het voorste paar tot poetspooten is vervormd. ☼ De rupsen van alle zandoogen leven van verschillende grassen en zeggen; we vinden deze vlinders dan ook vooral daar talrijk waar veel gras is, vooral in droge weidestrekken. De rupsen van sommige soorten groeien bijzonder langzaam, zoodat ze in één seizoen niet volwassen worden. Overwintering als rups is bij deze dieren dan ook heel gewoon. ☼ Volstrekt niet minder algemeen en vooral niet minder gemakkelijk te herkennen dan de zandoogen zijn de blauwtjes. Dat zijn weer kleine dagvlindertjes, van dezelfde grootte of nog kleiner dan het hooibeestje. ☼ Zij hebben geen poetspooten, maar natuurlijk wel de geknopte sprietten, die immers het kenmerk zijn van de dagvlinders. ☼ Het meeren-deel van de blauwtjes is nog gemakkelijker te herkennen dan de zandoogjes. Immers alle mannetjes (op één enkel na!) en een groot deel van de wijfjes dragen de bekende fraai lichtblauwe uniform, waarover zoo'n mooie paarsachtige weerschijn kan liggen als de dieren nog niet te veel zijn afgevlogen. Enkele wijfjes zijn niet blauw, maar bruingrijs, doch die zijn dan toch ook nog wel te kennen aan hun gestalte en aan de details van de vleugelteekening, welke in andere kleuren die van de mannetjes min of meer herhalen. ☼ Van deze echte blauwtjes komt in ons land een dozijn soorten voor, maar die zijn lang niet allemaal even gewoon. Sommige zijn bepaald zeldzaam en nu is het juist zoo'n zeldzame soort, waarvan onze fotograaf een tweetal te pakken heeft gekregen. De gewone soorten kunnen buitengewoon massaal optreden en wij kennen in Zuid-Limburg holle wegen, waar ze in den goeden tijd bij wolken zijn aan te treffen. ☼ De rupsen zijn over het algemeen zeer kort en gedrongen en bovendien kan de kop nagenoeg in het borststuk terug worden getrokken, wat ze nog korter maakt. Daar-

DAJAKSCHE KRIJGSHOED

gemaakt van gevlochten rattans, versierd met de kostbare lange staartveeren van den magisch krachtigen neushoornvogel (de veeren zijn snellersattributen). De figuren in het kralenwerk hebben eveneens magische beteekenis

door krijgen die dieren dan ook een bepaald pissebedachtig voorkomen. Ze leven op allerlei vlinderbedachtig voorkomen. Ze leven op allerlei vlinderbloemigen: brem in soorten, vogelpootje etc. ☼ Nauw verwant met de blauwtjes is nog een allereprachtigst en heel algemeen vlindertje, dat den zeer toepasselijken naam van vuurvlindertje draagt. De voornaamste kleur is n.l. een gloeiend oranje-rood en daartegen steekt de donkere, bijna zwarte teekenig zeer fraai af. Het dier is ongeveer van dezelfde grootte als de blauwtjes en vertoont ook nog sporen van oogvlekjes aan de onderzijde. ☼ De rupsen zijn groen, met roze-roode rug- en zijlijnen en een roodbruinen kop. Zij leven op zuring en kunnen dus bijna overal hun kostje ophalen.

GROOT HOOFD DER KENJA-DAJAKS VAN APO-KAJAN IN VOLLEDIG KRIJGSCOSTUUM

Op den krijgsmantel zijn om hun magische kracht tanden van sterke dieren (beren, panters e.d.) aangebracht. De beteekenis van de groote schelp op den mantel is schrijver niet duidelijk geworden. Met de linkerhand houdt de krijgsman het schild, ook met magische figuren versierd, vast. De ringen om kuit en armen, thans versieringen, hadden oorspronkelijk ook godsdienstige beteekenis

dig voor hun welzijn. Hooggeplaatste Dajaks gaf men koppen bij overlijden mee, die in het hiernamaals veranderden in dienaren, slaven, waarop de overledenen zeer gesteld waren. Na het overlijden van een groot hoofd heerschte er steeds onrust in de streken, grenzend aan de plaats, waar de overledene bij zijn leven hadgeheerscht, want ieder Dajak wist, dat het de plicht van de zoons van den doode was, een of meer koppen aan zijn vader mee te geven naar het hiernamaals. Die overtuiging is bij de menschen zóó diep geworteld, dat er zelfs nog in Mei 1934, toen het groote hoofd Bang Djoek, wel „den keizer van de Mahakkam” genoemd, overleden was, drie maanden langs die rivier geruchten hebben ge-

KRIJGSMANTEL DER DAJAKS

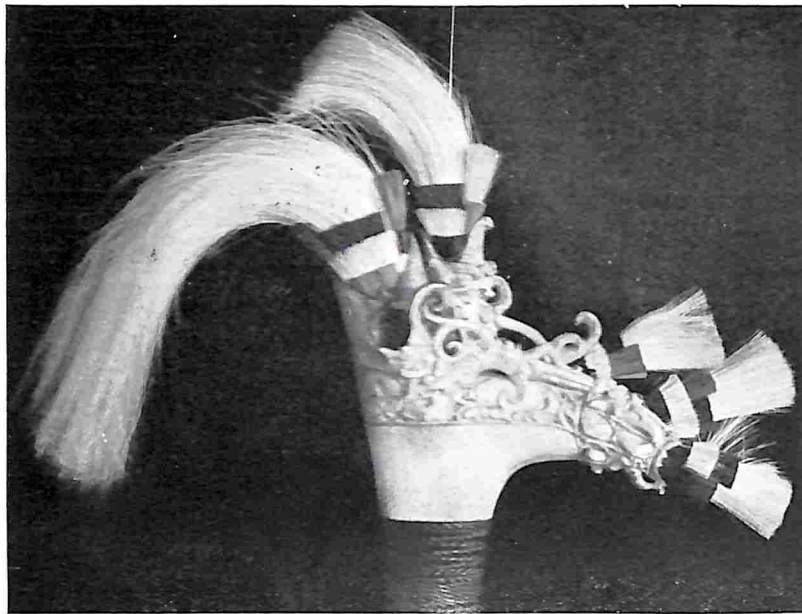
versierd met de veeren van den neushoornvogel en witte knoopjes (vroeger schelpjes). Door het gat steekt de krijger het hoofd. Het met kraaltjes versierde gedeelte valt over de borst, het andere over den rug. Beide zijn ze daardoor beschermd

lopen, dat er minstens 7 koppen moesten worden gesneld. Immers zijn beide zoons, nog maar enkele jaren te voren gestorven, hadden elk drie drie koppen meegekregen, dus à fortiori moest de vader er minstens zooveel hebben. Er heerschte toen hevige schrik onder de bevolking, tot de begrafenis afgelopen was. De vrees voor het Gouvernement was echter zóó groot, dat niemand op sneltocht durfde gaan. ☼

Een vijf en twintigtal jaren geleden was de toestand in het diepe binnenland van Borneo — ik heb het oog op het afgelegen „Apo Kajan” — anders dan thans. Toen werden er nog geregeld sneltochten georganiseerd. Aanvallen van stammen uit Britsch Noord-Borneo waren geen zeldzaamheden, tochten naar deze streken van ons gebied uit evenmin. De stam der Kenja-Dajaks, die de hegemonie in „Apo Kajan” voerde, was op dit oorlogvoeren geheel ingesteld. Wanneer het signaal, dat onraad beteekende, op de trommen werd geslagen, grepen de mannen naar zwaard, speer en schild, wierpen den krijgsmantel over het hoofd

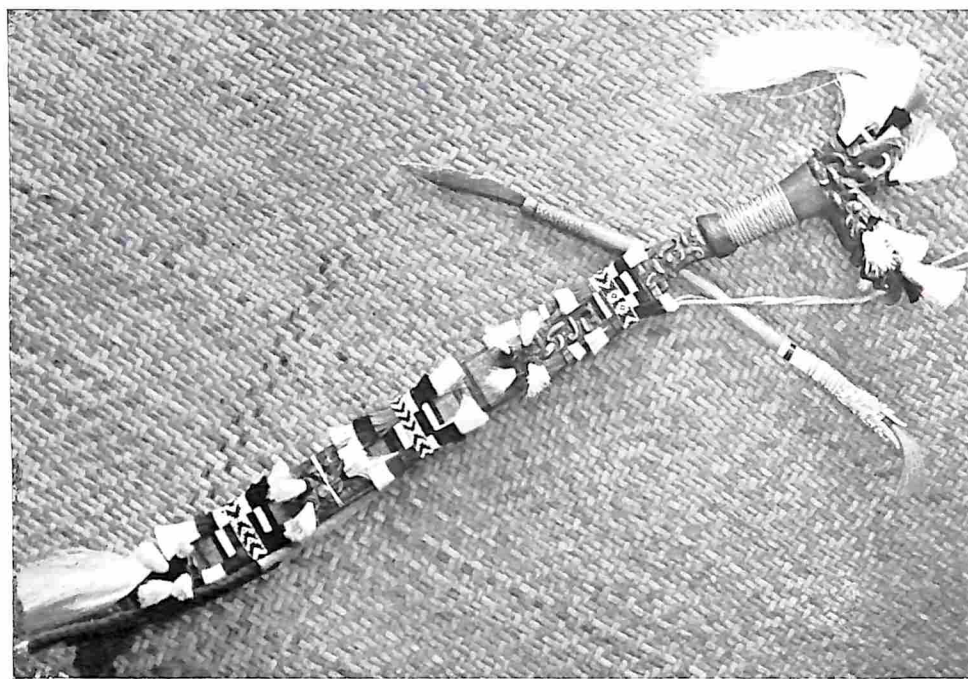
(de beschutting van borst en rug) zetten de krijgsmuts van gevlochten rottan op (om slagen met het zwaard op het hoofd af te weren) versierd met de lange staartveeren van den magischen neushoornvogel; ze voorzagen zich van het mandje met rijst, dat steeds gereed werd gehouden en trokken aldus den vijand tegemoet. In enkele minuten was de heele mannelijke bevolking gemobiliseerd. Soms was het valsche alarm geweest en dan trokken de mannen na één of meer dagen verblijf in het bosch naar huis terug. ☼ Schild en krijgshoed dragen figuren, het eerste zoowel aan den buiten- als aan den binnenkant, die magische beteekenis hebben. De bedoeling is of beter gezegd was — want aan de beteekenis denkt men tegenwoordig niet meer — den vijand af te schrikken. Het schild is gemaakt van zacht hout, dat vrij gemakkelijk splijt. Om dit te voorkomen en tevens te bewerken, dat het zwaard van den aanvaller bij pareeren flink in het hout vast blijft zitten, is het

boven- en onderaan overdwars versterkt. Bij een flinken, goed afgeweerden slag kan de vijand zijn zwaard niet terugtrekken en is dus weerloos, zoodat hij dan door een snellen aftocht het leven tracht te redden. ☼ Het krijgswaard, „mandau” genaamd, is een merkwaardig wapen. Het handvat is gemaakt van hertshoorn. In dit harde materiaal snijdt de Dajak met het mesje, dat steeds — in een afzonderlijke kleine scheede — aan de scheede der mandau is verbonden, de magische figuren. Voor die figuren geldt weer hetzelfde als voor de teekeningen op het schild is gezegd: hun tegenwoordige beteekenis is die van sieraad, hoewel alle figuren namen dragen, die hun beteekenis aangeven. Sommige dorpjes in Apo Kajan zijn bekend om hun kunstvaardigheid in het maken van goede en mooie zwaarden. ☼ Op Borneo is hun vorm niet overal gelijk. Sommige stammen echter hebben mandau's, geheel van ijzer

HANDVAT VAN EEN MANDAU (Zie de afb. hieronder)
Het bestaat uit met magische figuren besneden hertshoorn en is met bundeltjes haar, rood, zwart en wit, versierd. De lange haren waren vroeger van menschen afkomstig. (In menscheijk haar schuilt veel levenskracht.) Het onderste deel is omgeven met vlechtwerk van dun koperdraad

gemaakt. Is het handvat besneden, dan wordt het met hars stevig aan het lemme bevestigd en van bundeltjes haren — roode en zwarte — voorzien.

KOPPENSNELLERSZWAARD (MANDAU) VAN DE KENJA-DAJAKS
De scheede is versierd met sijnwerk, kralenwerk en haar. Het kleine, scherpe mesje met den langen steel, welks uiteinde hier van met figuren besneden been is gemaakt, heeft tot bewaarplaats een smalle scheede, achter de breede. Ze is op de foto onzichtbaar

Het uiteinde van dien bundel haren — vroeger menschenhaar — wordt in openingen, voor het doel speciaal uitgesneden, gestopt en met „getah” (hars, gestold melksap) er in vast gekleefd. Ook de scheede wordt aldus versierd. De scheede is eveneens besneden met bepaalde figuren en tevens van kralenwerk voorzien. Om de twee helften van de scheede te verbinden, worden ze omgeven met kunstig vlechtwerk. Het

merkwaardige van de mandau is, afgezien van het fraaie uiterlijk, dat de doorsnede bol-hol is. Volgens de Dajaks is dit gedaan, omdat ze dan beter aan hun doel beantwoorden: er mee te kappen en koppen af te slaan. En dan is er nog iets bijzonders, n.l. dat er mandau's zijn voor rechts-, zoowel als voor linkshandigen! Dit kan men zien aan de wijze waarop de bol-holheid zich verhoudt tot de richting van het handvat. Een mooi zwaard is kostbaar op Borneo. De prijzen gaan tot f 75.— en hooger. Bij bezoek aan het hoofd krijgt de geëerde gast een zwaard cadeau

(oorspronkelijk is dit een magische, beschuttende handeling). De Dajaksche priesters gebruiken de mandau bij hun magische handelingen, want het zwaard is gemaakt van ijzer, dat zwaar is en hard en dus tooverkracht heeft. In Z.O.-Borneo zag ik een priester een vele eeuwen oud zwaard gebruiken bij zijn werk: het genezen van zieken. Hoe ouder, hoe krachtiger de uitwerking. ☼ Is de Dajak op sneltocht, dan draagt hij een krijgsmantel, gemaakt van een dierenvel. Bij de groote hoofden, de magisch krachtigen, is het een panterhuid. Een enkele maal ziet men een krijgsmantel afkomstig van de huid van een orang oetan, het geweldig sterke beest van het oerwoud. Het is begrijpelijk, dat van dit dier zeer groote magische kracht uitgaat en dat alleen een buitengewoon groot opperhoofd een dergelijken mantel kan dragen! ☼ De mantel is steeds

versierd met veeren van den mythischen neushoornvogel en verder met witte knoopjes. Vroeger waren dit schelpjes, die ook voor versiering van hoeden werden gebruikt. Thans ziet men nog die schelpjes een enkelen keer aan sirihmandjes. Het schijnt, dat ze niet meer worden ingevoerd. ☼

In krijgskostuum, in zijn mooiste kostuum, met zwaard, schild, krijgshoed en krijgsmantel is de Apo Kajan-bewoner op zijn best! Zoo laat hij zich het liefst fotografeeren, vooral wanneer hij weet, dat hij een foto krijgt. Bij reizen in de rimboe, waar geen electrisch licht is voor het maken van afdrukken, dient de reiziger dus òf daglicht-papier mee te nemen òf korte stukjes magnesiumband. Ik kan onderzoekers zeer aanbevelen hiermee rekening te houden. Is het eenmaal bekend, dat men foto's verstrekt aan de personen, die men fotografeert, dan ondervindt men bij zijn documentatiearbeid medewerking van de bevolking, wat den arbeid vergemakkelijkt. Bij groepen is dit wel lastig, want men moet dan veel afdrukjes maken. En in de rimboe is dit heelemaal geen genoegen!

ALLES KOMT IN ORDE

(Slot van bladz. 435)

LEXIE keek ze nog even na, en vervolgde dan haar weg. Daar kwam weer een schim om den hoek en dit-

maal bleek het een man op een fiets te zijn, die Lexie aandachtig aankeek met een somber, norsch gezicht. Ze voelde zich niets op haar gemak, en toen hij voorbij was, keek ze nog eens om. De norsche ook, en ze verbeelde zich, dat hij grijnsde. Toen hij om een bocht verdwenen was, draaide ze om en begon terug te loopen. Maar o wee, wie kwam daar weer aan? De norsche! Haar hart stond stil, maar opnieuw teruggaan kon ze nu niet. Er was trouwens toch niemand in de buurt, om haar te helpen. De man kwam recht op haar toe, fietste een cirkel om Lexie heen, en zei, met een duim in de lucht achter zich wijzend: „Koppeltje eenden”. ☼ „Ja”, knikte Lexie moedig, „heb ik ook gezien”. ☼ Nu toonde de norsche zich een echte dierenvriend, en hij vertelde meewarig, dat ze wel dood zouden gaan, zoo alleen op de wereld.

„S t r a k s komt er een of andere groote hond, die ze lekker op gaat peuzelen. Ik zou ze wel mee willen nemen, maar het zijn wilde eenden, die kan je toch niet in leven houden”. ☼ Wat den man aanging, was Lexie gerustgesteld, maar toch was ze blij, dat hij nu maar weer doorfietste. ☼ Een mi-

ZOMER AAN „DE STOK” BIJ ROOSENDAAL (N.-B.)

nuut of vijf later zag ze hem staan, hevig armzwaaiend en langgerekt fluitend, om haar aandacht te trekken, met een gezicht van „gauw, gauw, de kans van je leven!” Hij wees op een bruingspikkelde vrouwtjeseend, die onrustig in de buurt rondfladderde, kennelijk op zoek naar iets. Even later kreeg ze het troepje jongen in de gaten, posteerde zich midden op den weg, en daar schoten als ratten de kleine eendjes naar haar toe, waarop de heele familie zich onder veel lawaai in beweging zette. De tocht was niet gemakkelijk, want ditmaal ging het over de groote, ongelijke bazaltblokken, en telkens verdween er een diertje in een van de gaten tusschen de keien, maar met geduld en volharding trokken ze verder, tusschen de paaltjes door, en met Ma voorop lieten ze zich in zee glijden en zwommen statig van de kust weg. ☼ „Nu gaan ze niet dood, nu ze hun moeder weer gevonden hebben”, zei Lexie voldaan. ☼ „Nee, nou is alles best voor mekaar!” De norsche pakte zijn fiets en samen gingen ze verder, de zee langs tot het dorp, waar hun wegen scheidden. M. B.-B.